

ROBERT R. FISH
VÉRENGZÉS A GARNISZÁLLÓBAN

Fordította:
Bencsik Júlia

Rajz:
Stuiber Zsuzsa

Megjelent:
Rakéta Regényújság
1977. 2. számában

– Nekem ez nem tetszik – mondta George Morton konokul. Volt valami önfejlőség a hangjában, mint az olyan gyermekében, akinek akarata ellen való feladatot adnak. Morton középkorú, elég jellegtelen, kopaszodó ember volt, erősen háziasnak indult. Gyűrött nadrágja a bokája körül táncolt, zakója feszült a pocakján. A fényűző lakosztály ablakából rosszkedvűen nézte a Central Park hóborította pázsitját, aztán hátrafordult, és átsétált a kis bárpulthoz, amely az elegáns szoba egyik sarkában állt. Felült az egyik bárszékre, és a pult fölött rosszállóan nézett vendéglátójára.

– Nekem ez nem tetszik.

Szavai nem tettek különösebb hatást a másokra. Jerry Reed magas, jól öltözött ember volt, szabályosan nyírt bajusszal, katonás hajviselettel. Továbbra is óvatosan méricskélte a gint és a vermoutheot egy jéggel töltött edénybe, aztán még óvatosabban kevergetni kezdte. Lassan áttöltötte a tartalmát egy kis talpas pohárba, és alig észrevehető gúnnyal mosolygott.

– Ki kérdezte, hogy tetszik-e? – Jerry Reed egy pohár sört töltött vendégének, és eléje tolt a üveg bourbon társaságában. Még egy félunciás poharat tett a készlethez.

– Kérdezte már magától valaki is, hogy tetszik-e, amit csinálnia kell?

Felemelte martiniját, és a dohányzóasztalhoz vitte. Az italt óvatosan tartotta, kényelmesen elhelyezkedett egy karosszékben. Miközben lassan felemelte poharát, tekintete a bárnál ülő férfira siklott.

– Egészségére!

– Egészségére! – Morton töltött magának egy pohár bourbont, felhajtotta, aztán a sörét kezdte szürcsölni.

– No, és miért nem tetszik? – kérdezte Jerry megélenkülve, miközben előrehajolt, és félig üres poharát az alátétre tette az asztalon.

– Nőt meg sohasem öltem.

Jerry sóhajtott. Amikor megszólalt, minden élénksége eltűnt, hangja egészen tompa volt.

– Ha már egyszer meghalt, az már se nem férfi, se nem nő. Csak hulla. Nem nélküli anyag. Sár. Látott már épp eleget. Csinált is már épp eleget.

– De nőre még soha nem emeltem kezet.

– Hát most fog. Az sem hal meg nehezebben. Sem könnyebben. – Reed hidegen tanulmányozta a másik férfit.

– A pénzt szereti, nem?

– Persze hogy szeretem.

– És a felesége sem gondolja, hogy ez a sok szép költőpénz, mind a maga úgynevezett „könyvelői” munkájából ered, vagy igen?

– A feleségem nem tud a pénzről – felelte Morton, és az üvegért nyúlt, hogy töltsön magának még egy pohárral. – Még azt a dohányt sem adom oda mind, amit a hivatalban kapok. Azt hiszi, hogy le vagyunk égve, és én hagyom, hogy azt higgye. – Közönyösen folytatta. – Ha tudná, hogy mennyi pénzünk van, egy perc nyugtom se lenne többé. Mikor eljön az ideje, hogy kiszálljak a buliból, akkor majd megtudja.

Reed mosolygott. Örült, hogy a beszélgetést más irányba terelheti, és várhat a megbizással, amíg Morton megfelelő hangulatba kerül. – Helyes. A nőt tartsd mezítláb, tudatlanul és teherben. Mindig ezt mondom.

– Janie soha nem esett teherbe – mondta Morton szórakozottan, és vállat vont. – Nem is bánom. Már túl öreg vagyok ahhoz, hogy lármás kölyköket túrjek el magam körül, azt hiszem.

– És ahhoz mit szól, hogy iszik?

– Arról sem tud. De jobb is. – A második pohár kicsit megkeményítette a kövér ember hangját. Jerry csendben figyelte, amint a pohár a bárpulton harmadszor is megtelik. Morton mindig ugyanazzal a módszerrel dolgozik: a harmadik pohár megszünteti ellenkezését, és természetes lesz. Jerry Reed hosszú gyakorlata alatt megfigyelte, hogy Mortonnak nem az alkohol adja a bátorságot. A maga területén a legjobb szakember, aki létezik. Egyszerűen csak ez a szokása.

– Egy kis rágógumi, és néhány korty, mielőtt hazamegyek – mondta George, de aztán témát változtatott, visszatérve Reed egyik megjegyzésére, amit mostani

hangulatában sértőnek érzett. – És ne mondta azt, hogy „ügynevezett könyvelői munka”. Mi könyvszakértőket és nem könyvelőket alkalmazunk. És én osztályvezető-helyettes vagyok. Nagyon is komoly munka.

– De hivatásos gyilkos is amellet – emlékeztette Reed kedvesen –, és nekem dolgozik. – Mosolygott, továbbra is elkerülve Morton küldetésének témáját; még várt a megfelelő pillanatra, amikor előhozhatja. A harmadik pohár megtette. Az előkelő ember hanyag lustasággal kérdezte: – És hogy tud eljönni azokon a délutánokon, amikor „munkája” van?

Morton vállat vont. – A sógorom vezeti az irodát. Biztosan azt hiszi, hogy nő után járok. – A fejét csóválta. – Nem sokat törődik vele. Ő csak hiszi rólam, de én tudom, hogy azt csinálja. – Felhajtotta az utolsó poharat.

– És maga nem jár?

– Tulajdonképpen nem. – A harmadik pohár hatott. Morton mosolygott. – Nekem csak egy asszony keseríti meg az életem. – Kiitta sörét, mindkét poharat eltolta magától, és megfordult a széken, arccal Reed felé. Az utolsó pohár most is úgy hatott, mint eddig. Nyugodt volt, komoly és megfontolt. Jerry érdeklődéssel figyelte.

– Hát, ha a felesége megkeseríti az életet és nem tud a pénzről, miért nem rendez egy eltüntető jelenetet? Egy ilyen nagy városban akár itt is megtehetné, és tovább dolgozhatna nekem:

– Ó, Janie nem olyan rossz – mondta Morton, aztán türelmesen hozzátette: – Azonkívül, mondtam már, hogy szeretem a munkámat. Az öreg Thomason – az osztályvezetőm – sem húzza sokáig. Két-három év, és én kerülök a helyére.

Jerry Reed a húsos arcot figyelte egy percre. Kétségtelen, hogy a lehető legkülönbözőbb kifejezéseket öltötte magára. Jerry tudta, hogy New York Cityben nem volt olyan fegyveres szakember, aki csak a nyomába s jöhetett volna. Nem is volt más, aki olyan magas árat kért és kapott, mint ő. Vállat vont.

– Hogy a tárgyra térjek...

Morton a bárpultnak dőlve figyelt. – Igen?

– Marcia Collingswoodról van szó.

– Tessék? – Morton felegyenesedett meglepetésében. – De miért... – Rögtön félbe is szakította a kérdést, amint csak belekezdett. A meglepetés készítette őt ilyen kérdésre. A miértek nem rá tartoztak. – A színésznő? Nem is tudtam, hogy a városban van.

– Itt van. A Hotel Belleville-ben lakik. 509-es szoba.

Morton felhördült. – A Belleville? Biztosan tréfál! Abban a koszfészekben? Pénzért kapható nők, átutazó vendégek, kockajáték, ismerem a helyet. Ott végeztem Quinlevannel a múlt hónapban. Emlékszik?

– Emlékszem – mondta Reed szárazon. – Mindegy. Ott lakik. Inkognitóban.

Morton elgondolkozott. – Szóval inkognitóban, Csak éppen mindenki a világon mindig tudja róla, hogy hol van.

– Most senki nem tudja. Kivéve magát, engem és azt az urat, aki jó pénzt fizet a munkáért.

– Tehát a Belleville. – Morton fontolóra vette a dolgot, azután lassan bólintott. – ötödik emelet... Az nem túl fárasztó. És mikor kezdődik az előadás?

– Holnap este, öt és hat között – mondta Reed.

– Öt és hat között? – Morton tagadólag rázta meg a fejét. – Ma és holnap csináljuk az éves revíziót. Ma délután eljöttem, hogy találkozzam magával, de azt mondtam a

sógoromnak, hogy holnap tovább maradok helyette. Ha holnap egy perccel is előbb jövök el, kiveri a balhét. – Morton hangja vádoló lett. – Éppen most mondtam magának, hogy szeretem a munkámat, és nem akarom, hogy kirúgjanak, ha egy mód van rá.

– Holnap este – mondta Reed változatlan hangon –, öt és hat között. Hétkor elmegy cocktailra és vacsorázni valakivel, legalábbis azt hiszi, és egy éjszakai géppel visszarepül a tengerpartra. De öt és hat között a szobájában lesz. Látogatót vár. – Csendesen figyelte Mortont. – Ezért nagy pénz jár.

A kövér ember boldogtalanul sóhajtott. – Beteget kell jelentenem, és ezek szerint nem mehetek vissza az irodába még utána sem. Ami nemcsak azt jelenti, hogy megint mulasztok bent, hanem azt is, hogy el kell csípnem a hétórás vonatot Jerseybe. Sőt azt is jelenti, hogy le fogom késni a buszt, és vagy várok félórát, vagy gyalogolhatok. Ebben a hóban...

– Kellemetlen – mondta Reed tárgyilagosan, és felállt, jelezvén, hogy a tárgyalásnak vége. Csak állt, amíg Morton lekászálódott a bárszékről; az ajtóhoz kísérte, és megvárta, amíg a nagy testű ember magára küszködte a felöltőt.

– Marcia Collingswood – mondta Reed –, Hotel Belleville, 509-es szoba. Öt és hat között. – Nem adta meg a nevet, amin a nő be volt jelentve a szállóban, Morton úgyis megismeri első látásra. Tulajdonképpen csak megszokásból ismételt el mindent. Tudta, hogy George Morton már kitörölhetetlenül agyába véste az adatokat. Barátságosan rámosolygott a kövér emberre. – Ha nem sokkal öt után végez, még el tudja csípni a vonatot.

– Lehetetlen – mondta Morton szomorúan, és kinyitotta a lakosztály ajtaját. – Próbált már taxit fogni a Belleville

környékén csúcsforgalomban? Még szép időben sincs rá remény. – Lehangoltan csóválta a fejét, és lassan becsukta az ajtót maga mögött.

George Morton az órájára nézett, és bölintott. A füstös bár, egy sarokra a Belleville-tói, határozottan kellemesebbnek tűnt, mint a fagyos idő odakint. A bár túlságosan is meleg volt neki, mivel indulásra készen, télikabátban állt a pultnál. De most nem azért fizették, hogy kényelmesen álldogáljon. Felszedte a visszajáró aprópénzt, kiitta sörét, és az ajtóhoz ment.

Sűrű, ólmos eső esett, amikor kilépett. Halványan elmosolyodott. Ez jó! Igaz, hogy így nehezebb lesz utána kijutni az állomásra, de ilyen időben a járókelők lehajtják fejüket a szél ellen, szemüket kabátjuk gallérjába rejtik, és inkább saját vigasztalan helyzetükkel vannak elfoglalva, mint idegenek ábrázatával. És egyébként is a Belleville jobban megfelelt céljának, mint bármely más szálló, amit ismert. Ennek a hotelnek a diszkréció volt az egyetlen jó tulajdonsága, ezért is létezett. Az előcsarnok és a porta a bejárat ajtótól távolabbi beszögellésében helyezkedett el, és bárki megközelíthette a liftet és a lépcsőházat is anélkül, hogy meglátták volna.

Morton megállt a bejárat előtt, a jeges szélben csapkodó, kihúzott vászonernyő alatt. Benézett az ajtó vastag üvegén. A felvonó közvetlen környékén nem volt senki; a kis fülke ajtaja nyitva, utasokat várt. A liftből kiáradó fény segített a folyosó gyenge világításán.

Morton elégedetten bölintott, átment a helyiségen, és szinte hanyagul lépett az üres liftbe. Megnyomta a hatodik emelet gombján. Ha már elővigyázatosságból egy emeletet kell gyalogni, inkább gyalogol lefelé, mint fölfelé.

Az ajtó becsukódott, és a lift lassan, nyikorogva emelkedni kezdett. Morton levette kesztyűjét, kigombolta felöltőjét, és a zakója egyik zsebéből kiemelt egy revolvért, a másiktól egy hangtompítót. Óvatosan a helyére illesztette a hangtompítót, aztán felöltője zsebébe süllyesztette a gyilkos szerkezetet, és felhúzta egyik kesztyűjét. Csupasz kezét a fegyveren tartotta, hogy álcázza a gyanúsán kidudorodó tárgyat. Igaz, tudta, hogy az egyetlen személy, aki észreveheti, nem lesz olyan állapotban, hogy feljelentse.

A hatodik emeleten a felvonó megállt; Morton várt egy kicsit, majd döcögve kinyitotta ajtaját. Egészen természetesen lépett ki a folyosóra, és magabiztosan elindult. Senkit nem látott. A legtöbb ajtó mögött szinte hallgatódzó csend honolt, de őt ez nem nyugtalanította. Más szobákból olcsó rádiók tompa hangja szűrődött ki.

Morton belökte az ajtót a piros lámpa alatt, amely a lépcsőházat jelezte, és nyugodtan elindult a kőlépcsőn lefelé. Az ötödik emeleti lépcsőfordulónál megállt, benézett az ajtó felső részén lévő kis üvegablakon. Akárcsak a hatodik emelet, az ötödik is üres volt. Ez nem lepte meg különösen, nem is aggasztotta. Gyors mozdulattal hatolt előre az 509-és szobáig. Határozottan kopogott, nem túl hangosan, de nem is halkán. Legfontosabb a biztos fellépés. Elaltatja az áldozat gyanakvását, egészen addig a percig, amikor már túl késő lenne, és elhárítja a feltűnést, ha valahol észreveszik. Biztos fellépés, de nem túlzott önbizalom.

Kinyílt az ajtó. Azonnal megismerte az előtte álló nőt, bár így személyesen, festetten arccal sokkal idősebbnek látszott, mint a reklámfotókon. Gyorsan beszélni kezdett,

mielőtt az még magához térhetett volna meglepetéséből az idegen arc láttán.

– Miss Collingswood? A *Daily News*-tól jöttem. Chamberly vagyok. Hallottuk, hogy ön...

A nő meglepetése és csalódása eltűnt, arca megkeményedett. – Mit hallottak? És mit keres maga itt? Ha riportereket akarnék fogadni, nem ebben... nem ebben a...

Bosszúsan összeszorította száját, és megpróbálta az ajtót becsukni, de az nekiütközött az ajtónyílásba ékelődő nagy férficipőnek.

George Morton a lehető legmentetegetőzőbb kifejezéssel állt ott. Nagyon fontos volt, hogy senki se lépjen ki a folyosóra a szobákból vagy a liftből, amíg ő bebocsátást nem nyert.

– Nézze, Miss Collingswood, én egy újságnak dolgozom. A főszerkesztőm elevenen eszi a riportereket. Ha egy jó sztori adódik...

– Vegye el a lábát az ajtóból! Hallja? – Fehér arca figyelmesen nézte a férfiét egy percig, és úgy látszik, valamit észrevett rajta. Hirtelen döntött. – Ha nem teszi,

amit mondok, telefonálok a portára, és rendőrt hívatok. És ha egyetlen szót is kinyomtat az ittlétemről, úgy beperelem az újságot, hogy több pénzkebe fog kerülni, mint amennyiük van. Hallja? Világos?

A láb nem mozdult. – Nézze, Miss Collingswood...

De a nőnek elege lett a dologból. Az ágy melletti asztalkához sietett, és a férfinak hátat fordítva a telefonért nyúlt.

Morton belépett, és gyorsan becsukta az ajtót maga mögött. A nőnek nem volt ideje fölvenni a kagylót, nyakszirten lötte. Azután még egyszer rálőtt, amint a nő az ágyra csuklott, kicsit magasabban. A hangtompító köhögése volt az egyetlen hang, amit hallani lehetett.

Morton lecsavarta a hangtompítót, a pisztolyt öltönye egyik zsebébe tette, a hangtompítót a másikba, az ajtóhoz ment, és fülét a vékony deszkához nyomta. Még vissza sem nézett. Nem hallott egy hangot sem. Felegyenesedett, begombolta felöltőjét, és felhúzta másik kesztyűjét. Lassan kinyitotta az ajtót, nyugodtan kisétált, és könnyedén becsukta maga mögött. A jelzőlámpa azt mutatta, hogy a lift foglalt. A lépcsőházhoz ment, belökte az ajtót, és lesietett a lépcsőn. Amikor az utolsó lépcsősoron haladt, a bejárat környéke üres volt. Leért a földszintre. Aggodalommal nézett ki az ajtó üvegén. Már nem esett a havas eső, de az előrehajló járókelőkön látszott, hogy nem kellemes az utcán sétálni. Még hogy a hétórás vonatot? Szerencsés, ha a nyolcast eléri.

Felhajtotta kabátgallérját egészen a füléig, és kilépett a hallból. A kapualjban egy bundája gallérjába temetkezett sovány nő félig elállta az útját. Éppen el akart menni mellette, amikor ismerős hangot hallott.

– Szervusz, George!

Meglepetten fordult hátra, és hitetlenkedve elmosolyodott. Akármi is hozta Janie-t a városba aznap, sose jöhetett volna jobbkor, mert mindegy, hogy hová megy, Janie mindig kocsival járt. Tehát itt volt a kocsi, és akár csúszós az út, akár nem, a kocsi mindig jobb, mint a gyaloglás. De mosolya azonnal eltűnt. Janie? Itt? – Mit csinálsz itt? – És egy újabb nyugtalanító, megmagyarázhatatlan kérdés merült fel benne: – Honnan tudad, hogy itt vagyok?

– Onnan, hogy követtelek ide egy hónapja, amikor kerestelek az irodában, és a bátyám azt mondta, hogy délután elmész. – Hangja szemrehányó és sértődött volt. – Követtelek az irodától, amikor eljöttél. Ma is betelefonáltam, és amikor a bátyám azt mondta, hogy már nagyon unja a délutáni kimenőidet, tudtam, hogy hol vagy. Érted? Tudtam!

Gyűlölettel nézett rá, farkasábrázattal. – Tudom, hogy miféle szálloda ez. Azt hiszed, hogy hülye vagyok, de én jól tudom, hogy mi megy ott bent.

– De nem érted, Janie!

Felesége a táskájában kezdett kutatni, mintha zsebkendőt keresne, és mikor kiemelte kezét, egy kis pisztoly volt benne. Morton értetlenül nézett feleségére. Janie kimért mozdulattal felemelte a pisztolyt.

– Mondom, tudom, hogy miféle szálloda ez.

Szavai lágyak voltak, de azért visszafogottak. A pisztoly éles hangja tett pontot utána. Az előbb Morton szemei tágra nyíltak a csodálkozástól a fegyver láttán, most hirtelen összehúzódtak. A két golyó könyörtelenül, kérlelhetetlenül megtántorította. Az üvegajtónak dőlt, amely a szállóba vezetett, mintha ott keresne segítséget, majd összecsuklott, és lassan lecsúszott a bejárat előli

lépcsőn. Oldalra dőlt, mintha csak az ajtófélfának támaszkodna pihenni – halott volt.

Janie odament, és a test fölé hajolt, amely groteszkül nyitott szájjal meredt rá. Észre sem vette a látványtól szinte kővé dermedt, rémült járókelők csoportját. Nem hallotta az éles füttyöt az utcasarokról, és nem látta a síkos járdán bukdácsolva rohanó rendőrt. Egész lelkét betöltötte a keserűség és a tudat, hogy mint nő megbukott. A revolver észrevétlenül himbálódzott a kezében, mint egy dorgáló, intő mutatóujj.

– És ittál is... – mondta, majd sírva fakadt.

